

antagne, eller det blev ved det oprindelige Forslag; jeg troer idetmindste, at det var den Grundtanke, som gik igennem den ærede Indenrigsministers Foredrag med Hensyn til disse Punkter. Derfor troer jeg ogsaa at være berettiget til at holde fast derved og dertil knytte det Haab, at der lettelig vil tilveiebringes en Overensstemmelse med Hensyn til disse Bestemmelser i Loven, naar jeg gjør opmærksom paa de Betenkeligheder, som det dog for selve Sagen kan have at stille den under en saadan Form, som af Ministeren er begjæret, fremfor under den Form, som jeg har tilladt mig at foreslaae. Med Hensyn til hvad den ærede Indenrigsminister yttrede om, at jeg, da Sagen var under Forhandling i det opløste Folketing, gjentagende skulde have udtalt, at det, hvorpaa det væsentligt kom an, var at forskafe Regjeringen en Bemyndigelse, skal jeg imidlertid først bemærke, at dette er fuldkommen rigtigt, ligesom jeg heller ikke troer, at denne Udtalelse staaer i Modstrid med det Forslag, som nu foreligger. Dette Forslag er i sin Realitet ogsaa en Bemyndigelse for Regjeringen, idet der er forbeholdt Regjeringen fuldkommen frie Hænder til at tage hvilken Beslutning den vil med Hensyn til Banens Retningslinie, hvilket dog er det, der med Hensyn til Anlæg af denne Art er Hovedsagen, hvor der ikke er Spørgsmaal om, at Staten directe eller indirecte skal interessere sig derfor ved at tilskyde Penge. I den Henseende giver Forslaget Regjeringen fuldkommen frie Hænder, idet der i §. 2 siges: „at Selskabet skal forelægge til Regjeringens Bestemmelse og Stadfastelse saavel fuldstændige Planer til Anlæg af Banen som de Statuter, hvorefter det eventuelle Selskab skal constituere sig“; derimod er der i den 1ste Paragraph en Forskjel, hvis Betydning praktisk ikke er ganske ringe, idet nemlig Selskabet efter Forslaget, saaledes som det foreligger, kan, naar det har opfyldt den Betingelse at tilveiebringe den fornødne Capital, være sikker paa, at det, som en Følge af denne Betingelses Opfyldelse, faaer Eneret til Anlægget; hvorimod Selskabet efter Regjeringens Forslag først skal tilveiebringe Capitalen, og derefter skal det først afgjøres, om Regjeringen vil give Eneret eller ikke (Hør!). Saaledes som Forholdene ere med

Hensyn til Foretagender af denne Art, er det praktisk af en væsentlig Betydning, at Forslaget fastholdes saaledes, som det foreligger; thi jeg troer, at det uden Udvikling vil være klart, at, naar man paa Bengemarkeder, enten indenlandske eller udenlandske, vil forsøge paa at fremkomme med en Opfordring til at tilskyde Penge til Udførelsen af dette Anlæg, saa vil en saadan Opfordring faae en meget forfsjellig Stilling, efter som man kan sige, at, naar den Betingelse, at tilveiebringe de fornødne Penge, er opfyldt, saa er man sikker paa Concessionen, eller man skal sige, naar denne Betingelse er opfyldt, kan man haabe og vente, at Regjeringen muligviis vil give Concession til Anlægget; man vil see, at Banfelighederne i det sidste Tilfælde ikke ville blive ubetydeligt større end i første Tilfælde. Det er klart, at vi her hjemme, som kjende Forholdene og som vide, hvorledes Regjeringen opfatter Sagen, navnlig saalænge den ærede Indenrigsminister, efterat have udtalt sig saaledes som nu, maatte blive ved at styre disse Anliggender, næsten kunne have den samme Betyggelse med Hensyn til Concessionens Erholdelse, naar Forslaget blev affattet, saaledes som af Ministeren er begjæret, som naar det blev affattet paa den anden Maade; men det er ligesaa klart, at det vil være meget vanskeligt at bibringe Fremmede, hos hvem Sagen snarkest og lettest skal faae Fremgang, en saadan fuldstændig Opfattelse af Forholdene. Jeg troer derfor, at, naar man virkelig praktisk vil fremme Sagen, bør man gaae ind paa Forslaget, saaledes som det foreligger, ligesom det ogsaa netop er den Opfattelse af den ærede Indenrigsministers Foredrag, at han virkelig praktisk ønsker at fremme Sagen, som har givet mig Haab om, at han ikke vil staae saa stærkt paa de Endringsforslag, som han har stillet, som man, efter hans Udtalelse, kunde synes berettiget til at antage. Jeg troer ogsaa, at Sagen i en anden Henseende praktisk stiller sig lige for Regjeringen, hvad enten man antager det ene Forslag eller det andet. Den ærede Indenrigsminister indrømmede nemlig, at, dersom Loven blev vedtagen, saaledes som af ham er bleven bragt i Forslag, og der, inden Rigsdagen kom sammen, skulde komme en Entrepres-